

Cucul nostru

Ne-a sosit o mică carte,
 Scrisă d'un om dela sate,
 Ce ne pune o 'ntrebare
 Ce-ar dori-o fiecare
 Să o știe, s'o găcească,
 Răspunsul să-l mulțamească.
 Iată aci întrebarea,
 Mai la vale deslegarea:
 »Domnule redactor, spune,
 D-ta faci chiar minune!
 D-ta grijești d'un cuc
 Ce și iarna cântă 'n nuc.
 Cucii care-i cunosc eu
 Vin la noi, la timpul său:
 Primăvara ne sosesc,
 Toamna iar ne părăsesc.
 Numai primăvara cântă,
 Vara tac și se frământă
 Cu grijele traiului
 Prin crengile codrului.
 Spune, ce cuc poți să ai,
 De tot cântă 'ntr'al lui grai?
 Iarna, vara cântă 'ntins,
 Când de dor și când de plâns;
 Ori ai vr'un cuc fermecat,
 Ce l-ai prins pân' n'a zburat?
 La asta dreaptă 'ntrebare

Noi răspundem mai la vale:

»Cetitorule iubit,
 Îți răspundem neglunit:
 Cucul nost' e cuc ce zboară
 Fără aripi, se măsoară
 Cu vijeliu și greu mare
 Pân' ajunge la ori-care,
 Care și-l dorește 'n casă.
 Si-l așează p'alui masă,
 Ca să-i cânte despre toate
 De-a lumii trai și de soarte.
 Cucul nost' e fără cioc,
 Dar cântărea-i cu noroc;
 Cucul nost' e de hirtie,
 Ori-cine poate să-l ție.
 Nu-i de lipsă să-l nutrească
 Făr' cu 'nțeles să-l cetească.
 Iarna, vara i-a cânta
 Și pe toți i-a desfăta
 Cu glume, cu veselii,
 Tineri, bătrâni și copii,
 Când cucu le intră 'n casă,
 Jelea pe fereastră iasă;
 Vin glumele, vine risul,
 Să jăpădă jelea, plânsul.
 Asta-i cucul nost' iubit,
 Dacă nu-l vei fi cețit
 Scrie-ne și va zburat
 Pe masă, la dumneata,

Să-l cetești, să-l dai la alful,
 Să știe și întreg satul:
 C'avem cuc ce cântă 'ntr'una,
 Vara, iarna, totdeauna.

ICHIMU

Mosneag prost.

Un mosneag avea o căsuță la marginea u-
 nui imăș, pe care facura soldații o tranșee, și
 locuiau în ea. Intr'o zi începu lupta. Mosnea-
 gul atunci temindu-se că să nu-i dădime ini-
 micul casa, merge la comandantul ostașilor, și-i
 zice: »Mă rog, domnule comandant, mută-te
 o leacă mai încoolo cu bătaia, căci zău o să-
 mi sfarme inimicul casa, și pe onoare, o
 să-mi plătești...«

Epigramă:

Domnului X.

De fumaț tot ceri la mine
 Și imi zici: »ți-ai da când am...«
 Azi cerând eu dela tine,
 Trist mi-ai zis: »regret... că n'am...«
 N'ai?... nu-i nici o supărare,
 Căci știam că n'o să ai,
 Doar tabacul nu e ieftin
 Și nici banul din »mălai«.
 Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

Cicera

sau: „Vorbă multă...“

— Schiță umoristică —

De ce-i zisesem Cicera?

Fiindcă atunci când se prezintăse la
 serviciu, sub brațul stâng cu o cutie de
 pălării, sub cel drept cu o umbrelă și în
 mâni cu alte câteva mărunțișuri, și ne-
 vastă-mea o întrebă: — «Cum îți și zice
 draga mea?» — ea răspunse în chipul ur-
 mător:

— Mă cheamă Ana Maria Elena Ecateri-
 na Chiostec. Pe nume îmi zice Tina.
 Unde am fost mai pe urmă însă îmi zicea
 Lina, fiindcă Tina o chema și pe cucu-
 nița, și eu să nu se facă încurcătură. Dar
 pe d-voastră vă rog să fiți așa de bună
 să-mi ziceți iar Tina. Pe stăpâna la care
 a servit mama mea ea lucătoreasă zece
 ani de zite, o chema tot Tina. Și când s'a
 măritat mama, stăpâna-sa i-a zis: «Să știi
 că pe cea dintâi fată, ce-o s'o ai, o bo-
 tez eu! Și m'a botezat Ecaterina, adică
 Tina. M'a lăsat și cadou un pol de aur.
 Iar Ana și Maria se numeau surorile la-
 tăluj meu, și Elena o cheamă pe mîlu-
 șanca din partea mamei; toate trei mi-

au ținut lumânarea la botez. Rog pe cu-
 coana acuma să-mi arate odaia mea.

Așa făcu nevastă-mea. Când se întoarse,
 puțin după aceea, îi zisei:

— Dragă, de sigur vei fi auzit despre
 cei doi mai vestiți oratori ai antichității
 greco-romane, Demostene și Cicero. Cel
 dintâi era laudat că discursurile lui erau
 atât de perfect încheiate, în cât era cu
 neputință să ștergi din ele vr'un cuvânt.
 Cicero, pe de altă parte, se zice că în
 cuvântările lui strălucea printr'o desăvâr-
 șire atât de cuprinzătoare a tuturor o-
 biețiilor posibile, încât la discursurile
 lui era cu neputință să mai adaugi vr'un
 cuvânt... Eu cred, draga mea, că noua no-
 astră subretă, a cărei extraordinară ora-
 torie pare uimitoare, aduce mai mult cu
 Cicero, căci găsesc că răspunsul ei la în-
 trebarea ta nu se putea să fie mai com-
 plect. Să-i zicem așadar Cicera.

— Da, ție ție ușor să glumești, imi ră-
 spunse nevasta; dar eu trebuie să-ți spun
 că aceasta furie de vorbire a fetei e un
 mare eusur. Nu cred că voi putea să o su-
 port. Din câte mi-a tocat numai până a-
 cum la ureche, mă doare capul.

(Când peste o oră Cicera venit să serveas-

că la masa de seară și nu se putu opri, cu
 această ocazie, să comunice nevastei me-
 le, că la d-na doctor Aguridă, unde servi-
 se o jumătate de an, erau farfuriile tocmai
 la fel, cași la noi, și că domnul Ionescu,
 la care servise mai pe urmă, totdeauna
 scotea salata pe o farfurie de-alături, pe
 când doamna Ionescu o pune lângă frip-
 tură. — nevastă-mea încercă să pună ză-
 gaz cascadei oratorice a fetei, observân-
 du-i cu sfințenie: — »Dar Tino, n'ar trebui
 să vorbești atâta. Nu pot să suport multă
 vorbă zadarnică. Și ce poate să-mi pese
 mie ce fel de farfurii are doamna doctor
 Aguridă!«

La ceea ce Cicera răspunse cu mare
 nepăsare: — »Ei ce vrei, cucușă, așa
 sunt eu obișnuită cu vorba. De asta n'am
 să mă desbăr. Mamă-meu, cărcia îi place
 și ei să vorbească, zice: »Cine vorbește
 mult, trăiește mult!« Nici doamna Iones-
 cu nu putea suferi vorba multă, și când
 începeam uneori, ieșia din odaie. Ei dar
 ce vrei dumneavoastră? Dacă n'o mai
 și vorbești, ce mai are o biată slugă ca
 mine?...«

Nevastă-mea crezu că a găsit un mijloc
 ca să paralizeze vorbăria fetei, — însă fu

Și o să vedeți...

Și o să vedeți odată
Ce-o fi pace pe pământ
Și-o fi bucurie mare,
Mulțămiri Domnului Sfânt.

Și o să vedeți bătrânii
Petrecându-și la un loc
Cu întreagă tinerețe
Ce s'a reîntors din to...

Șar copiii pe lângă câștii
Vor săta, jucând voioși.

Vesele în tot locul,
Pentru toate bucurosi.

Și-o fi 'n lume iară bine,
Toți și toate 'ndestulați,
Iar dușmanii cei de azi
Vor fi între dâștii frați.

Și-o să vedeți atunci
Toate-acestea ce le scriu;
Și le va simți tot omul
Care va rămânea viu.

CHIMU

Caleidoscop

O supunere fatală

Un meșter aduse într-o bună zi un cățeluș ciobănesc acasă; îl cumpăraseră pe cinci lei, — i se părură meșterului că frumusețea animalului face o piesă.

Nici nu intră bine pe ușă, când meșterita zăbindu-l cu o potaie lațoasă în brațe îl și luă în primire — femeea nu suferia nici pisică măcar. Inșă omu', de pașnic de felul lui, tăcu neingrijorându-se de împotrivirea nevestii. Ei, de-ar fi dat ascultare la toate ale muerii, cine știe ce s'ar fi ales de capul lui!

Cățelușul creștea, dolofan și mare, văzând cu ochii și, firește nu se mișca de lângă stăpănu-său care se simția nespuse de mulțămii c'avu un gând mintos cumpărând un viitor paznic neșemuit în credință.

Meșterita inșă se făcea, la rândul ei pe fiecare zi tot mai cicălitoare; ajunsese să-și dăscalească bărbatu' cât era ziuica de lungă. Rautatea muerii puse de astădată yarf răfuelitor ce se iviră în căsnicia lor.

Totus, omu', pașnic de felul lui, numai când își simția răbdarea-i de înțelept răpusă, îi mai domolia necazul nevestii ieșind în curte sau vărindu-se undeva, — știa el, biet pălitu', că o să țipe, femeea până i s'o urî.

Inșă cum apărură dispoziția primăriei că crice câine cu stăpănu cată să poarte la sgară un semn vândut de autoritate orășenească, — almintreli hingerii îl spânzură, — meșterul într'un suflet se repezi să cumpere tinicheaua dela primărie, pe care avea să dea alți cinci lei, fără să bănuie că jumătate lui. Pe drum se gândia el: o date biru' plătit ce-o să mai zică ea?

Ghinionul lui; tot ferindu-se ajunsese prea târziu! Acasă, chema deoparte pe uenic, căruia, după ce-i porunci strașnic să fie cu ochii 'n patru, îi puse piesa neșchimbată în mână.

Italianul bătuț, fugărit, frânt, schiopotând se mândrește încă cu Görzul ce l-a pierdut, fiindcă tot a reușit să pătrundă odată în acest oraș austriac. Acum italianul nu se poate mândri, decât numai cu ceia ce a fost și cu ce a avut.

un expedient nu tocmai neprimejdios. De oarece Cicera nu se pricepea absolut de loc la bucătărie și nevastă mea era nevoită s'o aibă alături ceasuri întregi, pentru ca să-i țină în loc năvala elocinții căuta să vorbească ea, cât mai mult, — căci oricum, să vorbești tu însuși e mai suportabil decât să ascuți flecăria altora.

Când de pildă nevastă-mea fierbea o ciorbă, ținea fetei o lungă conferință, în ce chip trebuia pregătită, și când Cicera arăta velenități de a deschide gura, nevastă-mea continuă repede să-i explice cum fierbeau bunica, mama și mătușa aceea și ciorbă. Astfel era primejdia ca și nevastă-mea să se obișnuiească încetul cu încetul cu flecăria, și nu mult a lipsit să încep să-i zică și Cicera, — când printr'o catastrofă ne-am scăpat de elocvența noastră fată la de toate.

Intr'o zi primii cu poșta de duminică o cartă postală dela amicul meu Hariton Clăescu din Giurgiu, cu care am dese afaceri în ramura comerțului de cereale; cartă postală zicea: — »Dragă amice, sunt pentru chestiuni urgente la București, la hotel Castel; n'am timp să trec pe la tine, dar trebuie să-ți vorbesc. Nu știu dacă

nu voi fi nevoit să mă întorc chiar cu trenul de azi duminică la Giurgiu. Tu să telefonezi la hotel Castel; dacă trebuie să plec, să vii la gara Filaret înainte de plecarea trenului; dacă nu, ne întâlnim în oraș și vom putea fi toată ziua împreună. Dar să nu lipsești, căci e vorba de o afacere importantă. Al tău vechiu prieten, Hariton».

Când primii această carte, stăteam comod în halat la cafeaua cu lapte. Chemați deci pe iscusita la vorbă Tina și o întrebai:

— Dumneata știi să telefonezi?

— Firește că știu să telefonezi. La doctor Aguzidă de câte ori n'am telefonat. Odată, când...

— Atunci alcargă repede ici la tutungerie peste drum și telefonează la hotel Castel; întrebă dacă d. Hariton Clăescu din Giurgiu pleacă sau nu cu trenul dela zece. Dar repede, grăbește-te!

Cum Cicera părea a mai avea pe suflet câteva comunicări, zisei nevestii mele: — »Dragă, trebuie să mă îmbrac numai decât, până vine Tina cu răspunsul; dă-mi, te rog, ceva rufe curate».

Și cu aceste vorbe ieșii cu ea din o-

daie, astfel că fața nemi mai având cui vorbi, trebui să se hotărească să plece. Când fu pe trepte, mai deschise odată ușa și strigă: — »Să nu uiti; hotel Castel, Hariton Clăescu din Giurgiu».

— Da, am înțeles: hotel Castel, Hariton Clăescu din Giurgiu. Nepoata lui madam Ionescu și ea era măritată la Giurgiu, după un procuror. Când l-a mutat la...

Trântii ușa cu putere, și începui să mă îmbrac. Trebuia să mă grăbesc, căci gara Filaret e la depărțare de vr'un ceas de unde stau eu, și lineam morțis să nu scap pe anicul Hariton, în caz când trebuia să se întoarcă la Giurgiu.

Eram și gata, până ce Cicera încă nu se întorsese dela telefon. Stam cu pălăria și cu bastonul în capul scării, când iață o auzim sosind. Nevastă-mea îi strigă de sus:

— Ei, Tinco? Ai vorbit cu domnu Clăescu?

— Firește că am vorbit, conuș, — răspunse ea; — ah! abia mai pot să răsuflu! La tutungerie îmi spus că telefonul e deranjat. Ce era să fac? m'am dus la balcon din strada crăișilor. Acolo cum sosesse, tocmai vorbea cineva la telefon. Zice:

Mășterita, — par'că dădu cu bobii, — pitiță auzi totul.

— Care va să zicu, d'ăștia-mi ești, ne-precopsitul? — își zise ea pe când furișându-se intra în casă.

A doua zi, dis de dimineată, mășterita chemă pe ucenic care tocmai se pregătia s'o porneasca:

— Ionică, bagă de seama ce-ți spun eu. M'am săturat până în gât dă jigodia aia de câine, și hotărâii să-i fac de petrecanie. Uită-te: ici jigodia s-o duci taman la hingher, auzitu-m'ai or' nu. Să nu care cumva să-ți vie gându' dracului să nu m'ascuți că te rup în bataie! M'ascuți, o să fie bine și de tine. N'ai nici o grije, mă pricep eu să nu și dea mășteru cu ideia cum devine cazul...

Băiatul, — cu putea ajtecum?! — apucă, măhnit în sine dar supus, cățelul de sfoară dela sgardă și-o porni înainte. Știa și el sărmanul că nu-i de glumit cu mășterita. Totuș ca să mpace și capra și varza, ucenicul șiret duse mai întâiu cățelul la hingherie, apoi cât îl ținură picioarele o rupse de jugă către primărie unde apoi după ce plăti taxa convenită primi în schimb o chitanță și tîncheaua șampilată. Inima i se strânsese de durere și ochii i se înroșiseră de plâns.

Inșă ce se întâmplă între mășter și mășterită după ce ieși adevărul deasupra apei, l'ăsam să i-o închipuească cititorii noștri.

Regule ce neguțatorie americană

— Nu vorbi nicicând cu cineva nechemat despre întâmplările meseriei tale.

— Nu te rușina, dacă lucrul mai mult, decât ești obligat.

— Cine nu e de nădejde în lucruri mici, acela nu e nici pentru mari.

— În ore de negoț gândește numai la neguțatorie, căci după aceea o să te bucuri dublu.

— Dacă cineva se arată stăpân asupra tuturor împrejurărilor, atunci acela poate să ajungă și scopuri mai înalte.

— Nu fii nicicând nepăsător și nu crede că nu ești de lipsă.

— Nimene nu e indispensabil, și cine are asta o știe, acela desigur va face ceea ce e mai bun.

— Nu crede că e indiferent lucrul, pe care-l faci, deși-i mic și neînsemnat.

— Fii cu inima la lucrul tău, și tratează pe toți cu cari vii în atingere, amabil.

Cernăuți, 1917.

Orest Pașcanu.

Lumina și capriciul

O pereche de curând căsătorită își câștigă în scurt timp simpatia întregului oraș B.

El, un doctor priceput și zelos; ea, o gospodină harnică și o nevestică minunată. Amândouă erau dați ca pilda și mulțumită spiritului lor liberal, primitiv, dragăstos se bucurau numai de prietenii.

Totuș un fapt cât de simplu pe atât de turburător aducea tinerichii o mare îngrijorare, — se gândia întotdeauna cu groază nelămurită la seratele ce aveau loc în casa însurăților, serate cărora le lipsia voia bună și veselă. Zadarnic își frământă mintea să afle pricina acestei lipse, zadarnic se străduia să fie cât mai prevenitoare și mai veselă cu cocoanele moșafire fiindcă ele pareau nemulțumite și mohorite; în deosebi cât ținea masa se arătau și mai și.

Intr-o după amiază, soția judecătorului veni în vizită la nevestică îngrijorată care se grăbi să-i împărtășească necazul ce-i neliniștea gândul.

— Să-ți spun drept, dragă mea, nu mă pricep deloc să-mi lamuresc cazul — ar-mă tinerica tânguindu-se; — bucatăreasa mea, pe cât știu eu, pregătește mâncările cu gust; pe masă sunt vinurile cele mai alese; eu însumi împodobesc cu flori și aranjez lucrurile ca să fac cât mai plăcută înfățișarea, mai îmbietoare pofta. Cu toate astea, pe dată ce comeseții se așează pe scaune, apare ca o vedetă u-

rătă, ca un fel de povară, nemulțămirea pe chipul prietenelor mele, așa că în loc de veselie și măcar bună dispoziție, domnește par'că dorința de-a sfârși cât mai repede. Aceeasă stare sufletească îi apucă și pe bărbați. Sunt nespuse de măhnită. Uită-te la d-ta, dimpotrivă, petrecerile au, dela început până la sfârșit, vioșia și hazul ce lipsesc la mine.

Soția judecătorului zâmbi.

— Scumpa mea, — luă apoi cuvântul prietina — de astăzi în patru-prezece zile dăm o serată la care, firește, vă consider de-acum, pe tine și pe bărbatul tău, de invitații noștri. Deocamdată nu-ți raspund nimic, fiindcă, cu băgare de seamă, ai să descoperi singura pricină simplă care te turbură.

Curiozitatea tinerii nu izbuti să afle în aceeași zi tainica pricină...

Lata și serata mult așteptată. Soții amfitrioni nu risipiră nici atâtea prevenine, nici osteneală cu împodobiri, nici chiar bani pe nimicurile ce alcătuiesc delicatele unei mese cu pretenții. Totuș invitații se găsiu în minunată dispoziție sufletească și par'că petrecerea n'avea să se termine.

Nevasta domnului doctor, numai ea singură, tăcea și urmăria cu încordare să dea de pricina tainică, deși preocuparea nu-i folosia.

La un moment dat, nemai putându-și înfrâna curiozitatea ce-o chinuia, se adresă nevestei domnului prefect, careia îi împărtăși aceeaș nedumerire.

Consoarta domnului prefect, arătând cu mâna înspre lămpile din sufragerie acoperite cu abajururi de mătase străvezie roz, prin care lumina se strecură dulce, trandafirie și ușoară, îi zise:

— Acolo-i secretul. La privește figurile noastre. Vezi cât de drăguțe aratăm cu toate la lumina de aci! Pe când la d-ta, lumina orbitoare cât scoate la iveală defectele figurii, pe cari ori cât le-am ascunde după fardul gătelii noastre totuș o-

hai să aștept, doar n'o vorbi până mâine. Adevărat, după vr'o două minute sfârșește ăla; dau să vorbesc, — dar o damă mă dă la o parte: »Pardon, zice, eu aștept mai de mult aci... — Zic: »Dacă știam că vreți să telefonați și d-v., n'aș fi așteptat atât, fiindcă mă așteaptă ce răspunsul repede...«

— Dar, Tîncu, lasă toate astea și răspunde: Ai vorbit cu d-l Clăescu? — o intrerup eu iritat.

— Firește că am vorbit cu domnul Clăescu. Lăsați-mă să vorbesc. Așadar mă duc mai departe la farmacie, îi spun farmacistului ce-am pățit la tutungerie și la băcănie și-l rog să-mi dea voie să telefonez de-acolo. Asta, mai amabil, nu numai că mi-a dat voie, dar chiar mi-a ajutat să găsesc numărul în cartea de telefon. Il cer eu, însfârșit răspunde: »Aici biroul hotelului Castel! — Aci cameriera casei Prăștianu«, răspund eu; — »aș vrea să vorbesc cu domnul Hariton Clăescu din Giurgiu!«

La dracul strigă acum furios, intrerupând încă odată șuvoiul oratoric al nesăcătoi Cicera, — lasă licăria pe urmă, când voi fi singură. Răspunde-mi acum

scurt: pleacă sau nu pleacă d-l Clăescu?

— Da, pleacă, însă...

— Atunci lasă-mă în pace îi strigai. A-tăta am vrut să știu.

Și mă repezii pe scări în jos, de teamă să nu sosesc prea târziu. Din fericire găsi numai decât o birje și sosii la gara Filaret cu zece minute înainte de plecarea trenului. Inșă caută-l pe amicul Hariton, — de geaba! Niciun Clăescu penicări, nici în sala de așteptare, nici pe peron nici prin vagoane...

Trenul pleacă și eu, blestemând în gândul meu încurcătura, mă duc să vorbesc însumi la telefon. Intreb la hotel Castel, de unde mi se răspunde numai atăta, că domnul Hariton Clăescu a plecat.

Ne mai știind ce să cred, mă întorc acasă și mai iau odată pe oratorea noastră la interogator.

— Ci spune-mi odată scurt și lamurit, — îi strigai cu adevărat furios, — ce anume ți-a spus domnul Clăescu?...

— Apoi, dacă domnul nu mă lasă niciodată să vorbesc, — răspunde ea cu voce plângătoare. Eu tocmai voiam să vă spun. Dela biroul hotelului l'a chemat pe d-l Clăescu la telefon. — »Aici Hari-

ton Clăescu din Giurgiu, cine-i acolo?« întrebă; — eu răspunsei: — »Aci cameriera casei Prăștianu; voiam să întreb dacă domnul Clăescu din Giurgiu pleacă cu trenul de dimineată sau nu. Am fost la tutungerie și la băcănie să vorbesc, dar nu mi s'a dat legătura... Abia am zis acestea, când firul se intrerupse și a trebuit să aștept alte cinci minute până să mi se dea iar legătura. Apoi...«

— Apoi ai zis: »Aci cameriera casei Prăștianu...«. Și ce-a răspuns după aceea domnul Clăescu?

— »Aci Clăescu din Giurgiu, — a răspuns. — »Spune domnului Prăștianu că nu mă întorc la Giurgiu cu trenul de zece, ci trebuie să mă duc la Buzău, deci să mă caute la zece și jumătate în gara de Nord. Ceea ce am să-i comunic, îi voi spune în gară...«

— Și tu, proasto, mă lasi să ajerg într'un suflet tocmai până la Filaret! Hai, ia-i catrafusele și cere-ți socoteala!

Astfel s'a întâmplat. Un discurs de audio însă tot ne-a mai ținut Cicera, făcând încă odată un savant rezumat despre tot ce vorbise în timpul cât a stat în serviciul nostru.

chii cercetători de remarcă. S'apoi lumina prea mare ne face și mai urite pe cât suntem. Gustul d-tale de-a îneca totul în lumină cât mai pătrunzătoare nu-i nimerit de loc. Iată de ce noi femeile dornice să placem, nu ne simțim mulțamite când lumina e brutală ca la d-ta, când nimeni cește efectul fardului...

Următoarea seara ce avu loc în casa doctorului reuși foarte bine. O lumină trandafirie, dulce și ușoară se răspândia în încăperile unde dispoziția invitaților par că și împrumutase din culoritul luminei trandafirii-i voioșie și mulțămire.

Pe când nevasa prefectului își lua noapte bună dela fericita gazdă, adăugă cu acelaș zîmbet: »Constată, scumpa mea, că ești convinsă de puterea secretului magic: »Din lumina ce se revarsă în jurul nostru, izvoarește și buna sau reaua dispoziție a sufletului nostru femeesc«.

Roman de senzație

— »După aparență, pe fiica ei trebuia s'o cheme Elvira...«

Din memoriile unui tînăr budapestan

Duminea: O întîlnire cu domnișoara Hermina. Mi-a jurat dragoste vecinică și mi-a promis că va griji să am țigări tot anul.

Luni: Azi a fost Clara la mine. Nu mă mai iubeste așa fierbinte, căci mi-a adus numai mâncare rece.

Marti: Am rupt legăturile cu Henrietta. Prea mult mănăoși.

Ghicituri

De ascunde chipul acesta? Cauțați!

Ca ascunde chipul acesta? Contăți!

INCEPEȚI CU COMENZILE
CALENDARUL
Comandați! POPORULUI ROMÂN Comandați!

pe anul 1918.

care a apărut azi, în 60.000 exemplare :: Prețul 1 Cor. plus porto 10 fl.

Cuprinsul acestui călindar, este foarte bogat, și e de folos pentru toată lumea românească, pentru soldații de pe front, pentru răniți și invalizi, pentru preoți și învățători, pentru economi și lucrători.

Pe lângă materialul calendaristic, călindarul Poporului Român cuprinde:

1. Tariful poștal.
2. Ce trebuie să știe economii noștri: a) Tărițe pentru acei cari au vite; b) Cartofi; c) Ingrășatul porcilor; d) Prețul maximal pentru cucuruz; e) Pentru cei dispensați de armată; f) Despre concedierea glotașilor; g) Despre băuturile spirituoase.
3. Noul guvern ungar, cu chipurile lui Wckerle, Szurmay.
4. O ciudată profecție a războiului mondial.
5. Despre revoluția din Rusia cu zeci de chipuri.
6. Cum dispar 100 vagoane cizme rusești.
7. Un comandant contra fumatului.
8. Sedințele secrete și ziaristul secret.
9. O urcare de preț cu 2100 procente.
10. Viața pe front.
11. Icoane din Rusia revoluționară. Noul imn național rusesc.
12. Intervenția Papei pentru curmarea războiului.
13. Restabilirea regimului parlamentar în Austria.
14. Despre Kramarz, fruntașul cehilor.
15. O inundație de cărți în Rusia.
16. De ce se scarpină Parisul.
17. Din tragedia poporului grec.
18. Nu știu încotro se duc.
19. O țară neutrală binecuvântată: Olanda.

20. Cum e azi în Franța libertate, egalitate, fraternitate.

21. De ce a fost învinsă România. (Cu 16 chipuri.)

22. Compatriot (glume).

23. Moș Crăciun, poezie de Iustin Ilieșiu.

24. După furtună, poezie de Artur Stavri.

25. Din isprăvile submarinelor, cu 6 chipuri.

26. Cele 12 bătălii dela Isonzo, cu 4 ilustrații.

27. Rătăcind, poezie de Iustin Ilieșiu.

28. În jurul conferinței de pace dela Stockholm.

29. Erou român mort pentru patrie, subofiterul Teofil Hudrea. (Cu 2 chipuri.)

30. Ucraina, un stat nou.

31. Semne prevestitoare, Scuză. (Glume.)

32. Primul pas pentru democratizarea Germaniei.

Din titlurile acestea se poate vedea ce bogat calendar oferim anul acesta cititorilor pe un preț atât de ieftin de 1 coroană, când totuș s'a scumpit atât.

Nici un călindar nu cuprinde atâtea ilustrații și material variat, ca Călindarul Poporului român.

Cine plătește abonamentul pe un an întreg la ziar, capătă călindarul în cinste.

Acei cari comandă 10 călindare, capătă 10 procente rabat.

Acei cari comandă 25 călindare, capătă 15 procente rabat.

Acei cari comandă 50 călindare, capătă 20 procente rabat.

Acei cari comandă 100 călindare de odată, capătă 25 procente rabat.

Grăbiți-vă dar cu comenzile, căci sunt multe cereri anul acesta după călindar. Comenzile se fac la „Foia Poporului Român“, Buda-pesta, VII, Ilka-utca 36.

GLUME

Așa?
Tudor: Ești mulțumit cu soția ta Vera?
Ovid: Da, cum nu... vorbește foarte puștin.
Tudor: Da!... Cum e pozele doar e o femeie, și fanteia, vezi, are naba cam lungă...
Ovid: Am noroc, frate, are pușchie pe naba...
Tudor: ...

Ce faci aici?
Doamna: Sădit, ce face soldatul acesta în timp de luptă, aci în luncație?
Sădit: Ce face? Mă puzște pe mine, ca să nu mă fure inimicul...
Editor și redactor responsabil: D. Burduș...
Tipografia „Poporul Român“, VII, Ilka-utca, 36.